

thinget havde vedtaget Noget, det dog ikke meente at ville have ſlaaet faſt ſom ſin endelige Wiſſe. Det ſkulde alſaa dermed være givet, at man vilde indlade ſig paa en Overeenskomſt; men nu beder jeg betænke, at det maa ſtaaſe ſom en afgjort Kjendsgjerning, at naar vi ved eneſte Behandling her i Folkethinget omforme Sagen ſaaledes, ſom dette Vædringsforſlag tilligter, vil den nødvendige og naturlige Følge være, at Landſtinget paa ſin Side omformer Loven eenſidigt i ſamme Retning ſom tidligere, den kommer da i Fællesudvalg med to Yderligheder ligesom før. Jeg betvivler i høieſte Grad, at det vilde tjene til at føre Sagen nærmere til Afſlutning. Samtidigt dermed har den ærede Juſtitsminiſter indſtændig opfordret os til at forkaſte alle Vædringsforſlag og ſtemme for Lovforſlaget, ſom det foreligger. Ja, dertil kan jeg for min Part ſvare, at det kunde jeg godt gjøre; men jeg kan ikke tilbageholde den Tanke, ſom ſtaaer for mig lige ved Siden af, nemlig, at vi da om lidt ville komme til at gaae ud af Salen uden Børnepligtslov. Vi have jo ſeet forleden, at Folkethinget, da alle Vædringsforſlag til Sagen vare forkaſtede, ikke frygtede for at lade Loven falde ligesaa vel ſom Vædringsforſlagene; og det kan overordentlig let hændes, at det vil ſkee idag igjen, naar alle Vædringsforſlag blive forkaſtede. Jeg vilde derfor anſee det for rigtigere, om man kunde finde en Vej, der førte til, at Folkethinget udtalte ſit ſidſte Ord i denne Sag, ligesom Landſtinget har ſagt ſit ſidſte Ord, thi der var da en Mulighed for, at man kom til at ſige et allerſidſte Ord i det Fællesudvalg, ſom jeg nu anſeer for uindgaaeligt. I den Henſeende vilde jeg anſee det for det Heldigſte, naar det Forſlag, der er ſtillet af det ærede Medlem for Præſto Aants 1ſte Valgkreds (Scavenius), kunde blive vedtaget med den deelte Afſtemning, ſom er foreſlaaet af det ærede Medlem for Odense Aants 5te Valgkreds (H. M. Peterſen). Der vilde da være tilveiebragt det ſamme Forhold, ſom vilde være fremkommet ved det Vædringsforſlag, der fremkom ved Sagens 3die Behandling her i Thinget ſidſte Gang, og der vilde da paa Landſtingets ſidſte Ord

med ſamme Sikkerhed og Beſtemthed kunne ſvares med Folkethingets ſidſte Ord. Med Hensyn til det Budſkab, ſom et æret Medlem har ſagt, at den ærede Juſtitsminiſter har bragt os fra Landſtinget, forekommer det mig, at det vilde have været heldigt for os, om vi havde ſtillet os ſaaledes, at et ſaadant Budſkab fra vor Side tidligere var kommet til Landſtinget, nemlig at Folkethinget nu kom med ſit ſidſte Ord. Folkethinget har ikke anſeet dette for rigtigt, og nu ſtaaer Sagen, ſom den foreligger; men jeg troer ikke, at det vil haade dens Fremme at vedtage Vædringsforſlaget under Nr. 1. Det er min Overbeviſning, at det vil føre til, at Landſtinget vil vedtage det ganſke Modſatte, eller det fra dets Side Tilsvarende, og Sagen vil da begynde fuldkommen forfra i et Fællesudvalg, men med den Beſværlighed, at begge Thing forveien hver fra ſin Side ere gaaede til de yderſte Yderligheder uden nogensomhelſt Billighed til Indrømmelser fra nogen af Siderne. Naar derimod Folkethinget nu gaaer et Skridt videre, ligesom Landſtinget har gjort, troer jeg, at der vilde være meeft Udſigt til, at der muligviis kunde komme Noget ud af et Fællesudvalg, hvortil jeg forøvrigt ikke har nogen overordentlig ſtor Tro.

Falleſen: Det kan ikke negtes, at den ærede Miniſter indtager en Stilling, ſom ſaaledes forekommer det ogsaa mig, er noget beſynderlig. Hvor uenige vi end ere, maae vi dog Alle være enige om den Ting, at enten er det Landſtingets ſidſte Ord, der foreligger, eller det er ikke Landſtingets ſidſte Ord; det forekommer mig dog idetmindſte at være ubefrideligt. Hvis det nu er Landſtingets ſidſte Ord, og den ærede Miniſter er overbeviſt herom, ſaa forekommer det mig, at han fra ſit Standpunkt maa indſtændig anmode os om ligeledes at vedtage dette Ord for at ſaae Ende paa Sagen. Han har jo imidlertid foundſat Muligheden af, at vi ikke gjøre det, og har da indſtændig bedet os om at vedtage det under Nr. 1 ſtillede Vædringsforſlag. Her gaaer alſaa den ærede Miniſter ud fra, at det ikke er Landſtingets ſidſte Ord, der foreligger, og det vil jeg ogsaa tillade mig at